

μεγάλα και φωτεινά μάτια της κι' εκύτταξε βαθεύα μέσα στα μάτια του Άνδρέα.

Έκείνος τότε, χωρίς να ξέρη τί κάνει, την αγκάλιασε σφιχτά κι' έννοιωσε τ' αφλογισμένα χείλη της να ένώνονται με τ' αδικά του σ' ένα παθητικό και άτέλειστο φιλή!...

Τού φάνηκε πως έπιανε για πρώτη φορά σ' έναν άγνωστο και μυστηριώδη τόπο, μακριά, στην άκρη της ζωής, κοντά στα σύνορα του θανάτου, απ' όπου αρχίζει πάλι η αινιότητα...

Η Τζούλια έστράβωσε σε λίγο τα χείλη της κι' έγειρε το κεφάλι της, μεθυσμένη από τον έρωτα, άπάνω στον ώμο του.

—Τι κάναμε!... Είπε ανατροχιάζοντας. Δέν έφρεπε να ξυτη- σουμε τις αισθήσεις μας... Κοιμόντουσαν τόσο καλά ή φτωχές καρ- διές μας... Γιατί το έκανες αυτό, Άνδρέα;...

Έκείνος δέν είπε τίποτα, μόνο την έστράβωσε πάλι στην αγκαλιά του και την έφίλησε άκόμη μία φορά στο στόμα κι' έπειτα σπά μά- να και στον λαιμό, σαν τρελλός και σαν άπελαπισμένος...

Η ώρα πέρασε δίχως να τ'ο καταλάβουν κι' όταν γύρισαν στην οικιακή βίλλα, είχε πιά νυχτώσει...

Μπήκαν μέσα άργά, δίχως να μιλάνε, σαν δυο σκιές... —Είχα σχεδόν άποκοιμηθεί, τού είπε ο άρρωστος όταν τους είδε. Άναψε τη λάμπα. Άνδρέα... Δέν σάς βλέτω καθαρά...

Το δωμάτιο φωτίστηκε άμέσως κι' έφάνηκε άκόμη πιο μελαγχολικό και πιο πένθιμο. Ο κλειστός αέρας του έμυριζε φάρμακα και μαριμαίνα λουλούδια...

—Τι έχετε; Γιατί δέν μιλάτε;... Τους ρώτησε μ' ένα περι- εργο βλέμμα ο άρρωστος. Μου φαίνεστε κι' οι δυο χλωμοί...

—Δέν είναι τίποτα, τού άπάντησε ή Τζούλια. Έχω έναν μικρό πονοκέφαλο...

—Κι' εσύ, Άνδρέα; Για έλα πιο κοντά... Έχεις κάτι στον ώμο... Έλα πιο κοντά να ιδώ τί είναι...

Ο Άνδρέας έρριξε μία λοξή ματιά στον ώμο του κι' είδε τότε ότι άπάνω στο μαύρο ύφασμα είχε ένα μεγάλο άσπρο λεκέ από το πονδραρισμένο μάγουλο της Τζούλιας που είχε ακουμπήσει άπάνω του.

—Μά έλα λοιπόν κοντά, ξαναφώνησε ο άδελφός του. Τί είναι αυτό;...

Ο Άνδρέας έληπίασε δευιά κι' ο άρρωστος τότε έσήκωσε το άσπρο κι' άδύνατο χέρι του και θέλησε να πιιάξη τον ώμο του άδελφού του.

—Δέν είναι τίποτα, είπε εκείνος στενοχωρημένος και χαμηλώνοντας τα μάτια. Κάπου θα άκοίμητρα και λιπόθηκα... Είναι λίγη σκόνη...

—Σκόνη;... Ναι, έχεις δίκιο... Τού είπε ο άρ- ρωστος που είχε καταλάβει όστόσο ότι ήταν πούθρα, πούθρα απ' το πόσσο της Τζούλιας. Κι' έπειτα, χαμογέλασε πιεζο κι' έγειρε πάλι πίσω στην πολυ- θρόνα του... Τα μάτια του έκλεισαν... Μά κάτω απ' τις κλειστές βλεφαρίδες είχε μαζευτεί μία δλό- κληρη θάλασσα δακρύων. Τα δάκρυα του άρρώστου, τα δάκρυα του πιεζομένου, τα δάκρυα του άνθρα- κου που δέν περμένει πιά τίποτα απ' τη ζωή και την άγάπη...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

Όταν ο αρχαίος τύραννος Πεισίστρατος άποφάσισε να παντρευτεί για δεύτερη φορά, σκέφτηκε να πάρη μία γυναίκα ένάρετη και κα- λιόκαρδη, ή οποία με το χαρακτήρα της θα τού παρέχη την έγγνηση, δηλαδή να σεδόταν και θα τιμούσε τη μνήμη της πρώτης του γυναίκας.

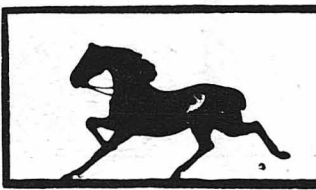
Την άπόφασί του αυτή την άνακοίνωσε στα παιδιά του, τα όποια τον ρώτησαν τότε μήπως είχε κανένα παράπονο μαζί τους, για να θέ- λη να ξαναπαντρευτεί έστω και με μια ένάρετη γυναίκα.

—Κάθε άλλο, τους άπάντησε ο Πεισίστρατος, είμαι μάλιστα τόσο ευχαριστημένος από σας, ώστε παντρεύομαι και δεύτερη φορά για ν' άποκτήσω κι' άλλα παιδιά, που να σας μοιάζουν.

ΠΟΙΟΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΝΟΥΝ

Ποιοί δέν πρέπει να πίνουν ποτέ τους οινοπνευματώδη ποτά; Στην έρώτησή αυτή άπάντησε τελευταία ο δακεκρημένος Γάλλος γαιοκτήης Λεβανουά, ο όποιος άσβολήθηκε ειδικώς με την επίδραση του αλκοόλ στον ανθρώπινο οργανισμό. Ίδου τί λέει:

- 1) Δέν πρέπει να πίνουν όσοι έχουν μεταξύ των προγόνων τους άλκοολικούς, παράφρονες ή νευροπαθείς.
- 2) Όσοι έκαναν κατάχρησιν οινοπνευματωδών ποτών κατά τη νεότητά τους.
- 3) Όσοι είναι νευρικοί, δεξήθιμοι ή μελαγχολικοί.
- 4) Όσοι τρέφονται άτελώς και άνεπαρκώς.
- 5) Όσοι έχουν παλιά τραύματα του κρανίου ή έχουν ύποφέρει από έγκεφαλικά νοσήματα ή έχουν προσβληθεί από ήλιαση.
- 6) Όσοι ύποφέρουν από μεγάλη φοματική άδυ- ναμία.
- 7) Όσοι άσκολούνται με έννευρστικές και κο- πιαστικές έγνασιές σε κλειστούς χώρους.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ-ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΙΑ ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΝΥΦΗ ΤΗΣ ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ.

Στά γαλανά σου τα νερά, με εύθυμη παρηγοριά και μάτια δουραζομένα θαίμαζοννε μέσο τ' νερό τα δροσερά τους κάλλη και χαμογέλο τρυφερό άφίνονιν ένα-ένα. Θάλασσα πεισματάρα ζουφή και παιγνιδιάρα. Κορίτσια άγγελολόματα λευκαίνουν στ' άσρογάλα και τραγουδάνε με χαρά τα δροσερά τους κάλλη.

Και τραγουδούν στην άμμουδιά με πθβο και λαχτάρα τον πόνο ποίχουν στην καρδιά με τη γλυκειά φωνή τους.

Θάλασσα πεισματάρα ζουφή και παιγνιδιάρα!

Στη γαλανή σου ξαστεριά, ή μία με την άλλη.

Κυρά Παγώνα

Η ματιά σου με ζαλίζει τρέχω πίσω σου κρηφά τάτ! τάτ! τάτ!

Μίχος

Τ' εινε τούτα όρε που κρένεις γιατ' ατσίνοιο βόλτες φέρνει: πίσω μουσα Σατανά!... σβλή νύχτα στα στενά;

Κυρά Παγώνα

Μίχο μου ό νούς μ' άνά... "Αχ! χρυσέ μου μυρζογά (φτει) τρέμ' όλο μ' το κορμί (φτη) πώ! πώ! πώ! πώ! ρουφρήξ με στη στιγμή (φτη) ήξ! σ' άγαπά!

Μίχος

Ο Θεός να σε φιλιάη εις το σβέρο σοφ κολλάει από έρωτα γρηάς, σαν τη μάγα στο κρηάς.

Μονοδία Μίχου

Τώρα που τους έχω και τους δυο στο χέρι τώρα πιά για δ' αψηνη καιμώ δε βάνω δε θα λυώνω 'μπρός της σαν τ' άλειμαιοκερι και με λόγια τον καρπό μου δε θα χάνω. Τώρα που βαστάω καπέλλο και κοντουόρα τώρα θα μπορώ να λύνω και να δένω τώρα πιά δε θάχω στο μωλό σκουτούρα και δε θα ζηλεύω τον χατσοκομένο. Θά τού πώ: "Γραθήξου όρε, σίρε πέρα και μην έπιμβαίνεις στα καθήκοντά μου εσφρε... μη σου πάω' ο Διάβολος τον πατέρα κι' ή Λενιά θα 'ρχεται του λοιπού κοντά μου". Ούτω μ' ένα σμπάρο έβχω δυο τρυγονία τη Λενιά τούτέστιν και προαγωγή μου γιατί θ' αυγαπίσουν τούτα τα γαλόνια και θα στέκουν σουζα στην διαταγή μου. Τώρα που τους έχω και τους δυο στο χέρι τώρα πιά για δ' αψηνη καιμώ δε βάνω βσρεσ' από λίγο θα την κάνω ταύρ, και με λόγια τον καιρό μου δε θα χάνω.

Στίχοι Ε. ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ "ΛΥΡΑ ΤΟΥ ΓΕΡΩ-ΝΙΚΟΛΑ,,

Νικόλας

Κρατώντας απ' το χέρι το παιδί του. Με τ' άλλο άκοιμηδώντας το ραβδί του. 'Εβγήμ' ο Στραβογιώργης μία φορά Γυρεύοντας 'ς τον κόμπο τη χαρά.

Κατίνα

Έπέρασε βουνά, λαγκαδιά, δάση Πελάγη δέν φοβάται να περάση. Χωριά και πολιτείες περπατεί, Και την ζητεί, του κόκκου την ζητεί.

Νικόλας

Άνέθη σε χρυστάλινα ποτάμια. Η' άν τάβλεπε θα τού 'σβιναν τα μάτια! Τού κόκκου! δέν την βρίσκει ούτ' έκει, "Αχ! μήτε 'ς τα παλάτια κατοικεί.

Κατίνα

Και τρέχει και γυρίζει νύχτα μέρα. Κι' ή Μοίρα δέν άφίνει τον πατέρα Τα μάτια του ν' άνοίξη μία φορά Και ναση στο παιδί του τη χαρά.

Στίχοι Δ. ΚΟΚΚΟΥ